

ἀτόμων εὐπορούντων) Ρόδ. Πήγαινε σὲ γούνα, νὰ βάλης ἀμπά (ὁ συναναστρεφόμενος καλύτερον αὐτοῦ πάντοτε ὠφελεῖται) Θάσ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγή. καὶ ἀλλαχ. Κάτσε μὲ γούνα νὰ βάλης καπότο (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ἰος. Ἄιντε μ' ἄθροιστο πού 'χει γούνα, νὰ φορένης κοντογούνα, (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πελοπν. (Μεσσην.) Πολλοὶ θέλουν νὰ καπλατίσουν γούνες, μόνε οἱ φλόκοι τσοῦ βοδίζουν (ἐπὶ ὀκνηρῶν) Ἐπτάν. Ὁ σκύλλος ἐπούλησε τὴ γούνα του (ἐπὶ μὴ προνοητικῶν) Μῆλ. Ἐπῆρεν τὴν γούν-ναν μου, μὰ μὴδ' ἐκείνος δὲν ἤβρασε (ἐπὶ ἐκμεταλλευθέντων τινὰ ἄνευ ἀποτελέσματος) Ἀμοργ. Ἄ δὲν ἐδόδιζε δὲ μαλλί, ἤθελε νὰ ράβγουν ὅλοι οὐνες (κάθε ἐργασία λόγῳ τῶν δυσκολιῶν τῆς ἀπαιτεῖ τὸν εἰδικόν) Νάξ. (Ἀπόρρανθ.) || Γνωμ. Πόση γνώση κρύβει ἡ κάππα, πόσες τρελλές κρύβει ἡ γούνα (πολλοὶ πτωχοὶ εἶναι νοσημονέστεροι τῶν πλουσίων) Ἀθῆν. Τὸ Μάη μὲ γούνα καὶ τὸν Αὐγουστο μὲ κάππα (ἐπὶ παραδόξων καὶ ἀκρίβων πραγμάτων) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.² 390, 31. Αὐγουστός ἐπλάκωσε, τὴ γούνα σου βάλωσε Πάρ. (Λεῦκ.) || Λίνιγμ.

Τρώγει τρώγει τὸ μαλλί, | γούνα ντύνεται καλὴ
(ὁ σκόρος) Πελοπν. (Ἄρν. Ζελίν.) || Ἄσμ.

Ἄ βρέχη, βάλε τσόχια, κι ἀνὲ χιονίζη, γούνες,
κι ἂν εἶναι βγιά καὶ ξεστεριά, βάλε τὰ βελονδένια
(βγιά = εὐδία ἡμέρα) Δ. Κρήτ.

Τὸ γαούριν τοῦ Σωτήρη | ψόφησε 'ς τὸ Ἀκρωτήρι
κ' ἡ πετσιὰ του κάμνει βούν-να | καὶ τὰ δόντια του τουντούνια
(τουντούνια = κρότους ὑποκώφους) Κύπρ.

Φορεῖ καὶ γούνα 'ς τὸ λαιμό τοῦ τράγον τὸ τομάρι
Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἄιντε καὶ σύ, χρυσέ μου πεθερέ,
καὶ κρέμασε τὴν γούνα σου,
τὴν ἀσημομπαστούνα σου

(μοιρολ.) Πελοπν. (Κουτήφαρ.)

Τὸ δικόμ μου τὸ παιδί
γούν-ναθ θέλει νὰ θορῇ
καὶ μαθήλιλ λαχουρὶ

(θορῇ = φορῇ βαυκάλ.) Σύμ. Συνών. γοῦναρικό.

4) Ἀχειρίδωτος μανδύας ἐκ κατειργασμένου δέρματος προβάτου ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἐρραμμένα διάφορα ἐγχρώμα κορδόνια Θράκ. (Σουφλ.) 5) Βραχὺς ἀχειρίδωτος ἐπενδύτης κατερχόμενος μέχρι τῆς μέσης τοῦ σώματος Σκυρ. 6) Ποδη-ρες γυναικεῖον ἐπανωφόριον ἐκ βελούδου κεντημένον μὲ νήματα χρυσοῦ, ἀνοικτὸν ἐμπροσθεν καὶ ἄνευ κομβίων Μεγίστ. 6) Γυναικεῖον φόρεμα χρώματος ἐρυθροῦ Σύμ. β) Ἐαρινὸν γυναικεῖον φόρεμα Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.): Σήμιρα καλὴ μέρα θὰ φουρέσου τ' γούνα. 7) Γάντι ὀρθογωνίου σχήματος ἐκ δέρματος προβάτου, χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν χρῆσιν δι' ἀσβέστου Μακεδ. (Σιάτ.) 8) Μεταφ., τὸ δυσκόλως κατεργαζόμενον ἔριον Μακεδ. (Νάουσ.): Δὲ παραδουλεύει εὐκολα, εἶμι γούνα τοῦ μαλλί. 9) Μεταφ., τρόπος παρασκευῆς ἰχθύος κατὰ τὸν ὅποιον ἀνοίγεται οὗτος εἰς τὸ μέσον κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀποξηραίνεται εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐπιπάσσεται μὲ ρίγανη διὰ νὰ καταστῇ βρώσιμος Θεσσ. (Τρίκερ.) Προπ. (Κούταλ. Μαρμαρ.): Καὶ τηγανισμένα τὰ τρώαμε τὰ ψάρια καὶ γούνες Μαρμαρ. Τὶς σμέρnis φκειάν' ν γούνα Τρίκερ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γούνας Μακεδ. (Θεσσαλον. Σέρρ.) Πελοπν. (Κυπαρισσ. Λαγκαδ.) καὶ ὡς τοπων. Γούνα Μακεδ. (Φλόρ.) Πελοπν. (Λαγκαδ.)

γουνάδικο τό, Ἀθῆν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ οὐσ. γοῦναδῆς, πληθ. τοῦ οὐσ.

γοῦναδῆς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικό.

Κατάστημα ὅπου κατασκευάζονται ἢ πωλοῦνται γούνες ἐνθ' ἂν. Συνών. γοῦναράδικο.

γουνάκι τό, Ἀθῆν. Ψαρ. γουνάτσι Ἀνδρ. γουνάτσι Μέγαρ. γ'νάκι Σκιάθ. — Α. Παπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ., 102.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς ὑποκοριστ. καταλ. -άκι.

1) Ἡ μικρὰ γούνα Ἀνδρ. Μέγαρ. Σκιάθ. Ψαρ. — Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἂν.: Ἡ θειά, τὸ Μαλαμώ, ἀφοῦ ἤλλαξε τὴ φ'στάνα τῆς τὴν βρεγμένην κ' ἐφόρεσεν ἄλλην στεγνὴν καὶ τὸ γ'νάκι τῆς τὸ καλὸ Α. Παπαδιαμ., ἐνθ' ἂν. || Παροιμ. Ἄ δὲ βρῆς γούνα, πᾶρε γουνάτσι τῶν φεύγα (περὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι, ἐπιδιώκοντες τὸ ὅλον καὶ μὴ ἐπιτυχάνοντες αὐτό, πρέπει νὰ ἀρκοῦνται εἰς ὅ, τι ἐπιτύχουν) Μέγαρ. Συνών. γοῦνίτσα 1.2) Στενὴ λωρὶς γούνας προσραπτομένη εἰς τὸν γῦρον τῆς γυναικεῖας φούστας, εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν ἢ εἰς τὰς ἐμβάδας Ἀθῆν. Συνών. γοῦνίτσα 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γουνάκης Κρήτ. (Ρέθυμν. Χαν.)

γουναράδικο τό, κοιν. γουναράδ'κου κοιν. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ οὐσ. γοῦναράδῆς, πληθ. τοῦ οὐσ. γοῦναράδῆς, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικό.

1) Γοῦναράδικο, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.: Ὁ πατέρας του ἔχει γουναράδικο κοιν. || Παροιμ. Τί θέλει ἡ ἀλεπού 'ς τὰ γουναράδικα; (ἐπὶ τῶν ἀναμειγνυομένων εἰς ὑποθέσεις, αἵτινες δύνανται νὰ ἔχουν δυσάρεστα δι' αὐτοὺς ἀποτελέσματα) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², 300, 215. Συνών. παροιμ.: Τὶ γυρεῖ εἰ ἡ ἀλεπού 'ς τὸ παζάρι; 2) Τὸ ἀνῆ-κον εἰς γουναρᾶν Μακεδ. (Καστορ.): Ἄσμ.

Μαχαίρια γουναράδικα δουλεύουν 'ς τὸ τεζγιάκι
(τεζγιάκι = ἡ τράπεζα τοῦ τεχνίτου).

γουναράς ὁ, κοιν. γ'ναράς κοιν. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αράς. Ὁ τύπ. καὶ παρὰ Ε. Legrand, Bibl. Hell. XVIII, 2, σ. 264 «πῆγαν καὶ οἱ γουναράδες | μὲ κηροῦς καὶ μὲ λαμπάδες» (τοῦ ἔτους 1687).

Ὁ κατασκευάζων ἢ ὁ πωλὼν γούνας κοιν.: Ὁ πατέρας τῆς ἦταν γουναράς κοιν. || Γνωμ. Γουναράδες βρωμεροὶ καὶ 'ς τὴν τέλη ὅλο φλουρὶ (τὸ ἐπάγγελμα τῶν γουναράδων, ἂν καὶ εἶναι εὐτελές καὶ ἀηδὲς λόγῳ τῆς δυσσομίας τοῦ ἐμπορεύματος, εἶναι ὅμως ἐπικερδές) Ἡπ. Συνών. γοῦνα-ρης, γοῦναριτζῆς, γοῦναδῆς, γοῦνατζῆς.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Ἀθῆν. Θάσ. Θεσσ. (Ἐλασσ. Λάρ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καβάλλ. Κοζ. Πτολεμ. Φλόρ.) Στερελλ. (Μαρκόπ.)

γούναρης ὁ, γουνάρης Λεξ. Βάιγ. γουν-νάρης Κύπρ. γούναρης Ἀνδρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Μεσσην.) — Λεξ. Πόππλετ. Λάουνδ. Βυζ. Βλαστ. 350 Πρω. Δημητρ. γούν-να-ρης Κύπρ. γούναρ'ς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Μακεδ. (Μελέν. Νάουσ. Σισάν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) βούν-ναρης Κύπρ. Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γοῦναρης, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Λατίν. *gunnarus*. Ὁ τύπ. γοῦναρης παρὰ Σαχλίκ., Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις, στ. 522 (ἐκδ. Wagner, σ. 97) «κ' ἡ χήρα Μαρτζαμούδαινα τοῦ Ἀντώνη τοῦ γουνάρη | ἐμπῆκεν καὶ τριπῆδησε σὰν ἓνα παλληκάριν» καὶ παρὰ Μαχαιρᾶ (ἐκδ. R. Dawkins) 1, 634 «ἐπέθανεν ἓνας παιδίος Φλαμίγκος γουνάρης». Ἡ λ. καὶ ἐξ ἐνθυμήσεως τοῦ 1735 «Τὸ αὐτὸ ἔτος

